

Voorwoord

Het leven is verrukkelijk. En bij tijd en wijle onverteerbaar onherbergzaam.

Het leven kan een kabbelende beek zijn, een rivier, een waterval, maar ook een bulderende zee met 'golven te heftig'. Soms zijn we steen, soms zijn we glas. Licht-doorlaters zijn we, maar tegelijkertijd geregeld wanhopig ver verwijderd van onze 'lieve zelf'. In de veelstemmige en ademende poëzie van Jenk mag het er allemaal zijn, omarmd door de liefde en ingebakerd door de troost.

Het leven is verrukkelijk. Omdat er liefde is. Veelkleurige liefde, zacht en waar nodig hard, zoet en waar nodig zout. Omdat er troost is. Grondige troost, nu eens met koesterende armen, dan weer confronterend en scherp. Want tandeloze troost houdt het niet en voor doekjes tegen het bloeden kopen we niks. Poëzie kan het allemaal, zo spreekt uit zijn gedichten: verdriet een bedding geven, liefdesvuur aanblazen, de leegte niet verraden, woede laten bliksemen, veerkracht voeden, ondeugd verdubbelen, humor wekken. Jawel, want zonder humor gaat het niet en gelukkig kan Jenk de gekkigheid niet laten: hier en daar meldt zich de clown, met bevrijdende ontregeling en relativerende kwinkslagen. Ook

dat hoort bij zijn zorg voor de ziel, bij zijn appèl om 'je ziel te zijn'.

Het leven is verrukkelijk. Omdat we onze tranen kunnen delen met de zon die ons iedere ochtend opnieuw verwijst naar dat wat groter is dan ons hart. Dat 'groter-dan-ons-hart' spelt Jenk met de woorden 'Geloof', 'Hoop' en 'Liefde', kernwoorden ontvouwd als werkwoorden, niet anders uitvoerbaar dan met vallen en opstaan en weer vallen en weer opstaan, oftewel een vragend geloof, een aangevochten hoop en een beproefde liefde.

En toch en juist zo, 'sterrenstof' en 'modderige poten' verbindend: geloof in vleugels die ons dragen, hoop op de hemel onder handbereik, liefde die opent naar het licht.

Sta maar op, je bent niet alleen. En ergens van ver voorbij de dageraad helpen de doden.

Paula Irik